

čaje iz sodobnega življenja. Dosegel je v stilu, tehniki in karakteristiki mojstrstvo, da mu ni bilo nič več nemožno in da je znal vse, ker je hotel. Tako je napisal svojo najlepšo ljubezensko tragedijo, „Romeo in Julija“, po snovi vzeto po starih povestih in pripovedkah, po svojem nežnem in elementarnem čustvu pa zajeto baje iz nov Shakespearove ljubezenske sreče. Z „Romeom in Julijo“ je našel pisatelj končno sebe in svojo umetnost. Zdaj je bil usposobljen napisati svoje vzorne komedije: „Sen letne noči“, „Zimsko pravljico“, „Trgovca beneškega“ in „Vihar“ ter svoje grandiozne, v svetovni literaturi še doslej nedosežene tragedije: „Korijolana“, „Cezarja“, „Hamleta“, „Kralja Leara“, „Othella“, „Antonija in Kleopatro“ ter „Macbetha“. S čudovito plodovitostjo je sipal iz svoje duše najzrelejše umotvore in napisal po dve veliki drami na leto. Njegova slava je zatemnila vse tovariše in kakor kralj se je visoko dvignil nad vse tragike preteklosti in bodočnosti. In da mu je tolika plodovitost in marljivost prinašala tudi izrednih gmotnih koristi, je bilo le pravično in umljivo. (Konec prihodnjič.)

Janko Samec:

Ribiška.

Hej, med jadri veter poje
pesem črne polnoči . . .
Bogve, ali dekle moje
še pri okencu bedi?

Morda več ne misli name,
morda v težkem snu ječi,
kot da ve, da moje same
želje so sred polnoči . . .

